

Mennesker på gaden

S-toget sagtnede farten, jeg så regnen mod vinduet og lukkede min jakke, da døren gik op. Jeg gik op gennem Hovedbanegården og igen ned ad trappen mod Reventlowsgade. Jeg fortsatte i den regnfyldte, mørke efterårsblæst ad Istedgade. Et stykke nede af den berømte og berygtede gade ligger herberget Mændenes Hjem, hvor 100 mænd opholder sig en nat eller to, en uge, måneder eller år: Med alle ejendele i to bæreposer, altid berusede, altid på vej ingen steder hen. Det var mit mål.

Jeg havde indstillet mig på at småløbe hele vejen hjem i tørvejr, op under taget, hvor de små praktikantværelser lå. Men efter få skridt gik jeg langsommere, grebet af dyb undren. Det var ikke vejr at sende en hund ud i, og jeg havde ventet at møde tomme fortove. Men i Istedgade gik livet sin vante gang.

På venstre side af gaden holdt pigerne til. De fandt lidt læ i porte og døre, og trak som de plejede i miniskørter, på udkig efter mulige kunder. På modsatte fortov var narkomanernes. De snakkede og røg, de mest påvirkede sad sløvt på fortovet, mens enkelte lå livløse i regnen.

Selv i dette vejr, var det ikke kun pigerne, der var til stede, men også flokke af turister med kameraer og øjne på stilke. Alt sammen midt i Istedgades mylder af pornobutikker, pushere og politibiler. En af Københavns attraktioner i sin udstilling af menneskelig elendighed. Jeg kendte miljøet godt, men det var alligevel overvældende denne aften. Der kan være så megen håbløshed, så meget regn, blæst og mørke at meningsløsheden vinder. Hvad kunne jeg stille op over for al denne elendighed? Hvad kunne jeg overhovedet gøre for ét eneste af disse mennesker, inden jeg nogle måneder senere skulle rejse igen? Var jeg ikke også bare en dum turist på oplevelsestur i deres liv? Kunne jeg være det bekendt?

"Hvad gløder du på?" Et voldsomt brøl fra en mand vækkede mig af mine tanker. Han slingrede enormt beruset fra holdepunkt til holdepunkt på modsatte fortov. Det var et mirakel, at han holdt sig på benene. Han var vred, for han troede at jeg havde kigget efter ham og hans brandert. Jeg blev bange, for jeg vidste at ingen ville hjælpe mig, hvis han besluttede at give mig et par på hovedet. Jeg havde ofte nok set folk blive nedlagt i Istedgade. Jeg prøvede at berolige manden, som i mellemtiden havde fået armen om en lygtepæl overfor mig. "Jeg står og ser på livet!" Råbte jeg tilbage til ham.

På trods af sin kæmpebrandert svarede han mig lynhurtigt: "Livet? Det er ikke her!" Så slap han sin forøjning ved lygtepælen, og vaklede videre ud af mit liv. Lige så slingrende som han kom ind. Men han leverede en udgangsreplik som hjalp mig videre. Man kan finde mening i at pege på en anden vej. Man kan udholde mørket, fordi man ved at lyset findes. Måske bare ikke det sted man lige er.